

In gesprek met een echte Reuselnaar

Op de kleuterschool van de zusters waren blote knieën uit den boze. Op een dag kwam ik op school met kniekousen, een korte broek en geen schort. Dus blote knieën. Mijn zus Diny moest toen haar schort aan mij geven, zodat mijn knieën bedekt waren. Ik ben toen met schort en al door het poortje geglipt en op een holletje naar huis gerend. Dat was voor mij de laatste dag van de bewaarschool, want van mijn moeder mocht ik voortaan thuis blijven.

Noud Meurs in zijn woonkamer in de Kloostertuin 15, op 25 september 2014.

Aan het woord is de 81-jarige Noud Meurs, de oudste zoon uit het gezin van de uit het Gelderse Didam afkomstige Bert Meurs en zijn vrouw Rika Bosman.

Winkelbedrijf

Mijn ouders zijn in 1928 vanuit het Gelderse Didam naar Reusel gekomen. Ze kwamen samen met opa Arnold Meurs en mijn toen al geboren zusjes Annie en Riet. Oma was 22 jaar eerder op vrij jonge leeftijd overleden. Volgens Gelders gebruik spreken we onze ouders aan als papa en mama. Papa had in de Straat 127, nu de Molenberg, het huis kunnen kopen van *Kiske van de Fréete* (Hermans) die met zijn gezin naar de Kerkstraat verhuisd was om daar zijn fietzenzaak voort te zetten. Mijn ouders hielden van aanpakken en begonnen er een kruidenierswinkel en kolenhandel. Bovendien werd de verkoop en het venten van losse melk ter hand genomen.

Mama voerde de scepter in de kruidenierswinkel, behalve kruidenierswaren kon men er ook terecht voor naaigerei, garens en aanverwante artikelen. Tegen Sinterklaas werd er ook nog speelgoed verkocht. Het was nog een winkel waar de winkelwaar zoals suiker, zout, bloem en dergelijke vanuit de opslag werd afgewogen en verpakt. Mijn zusjes

Opa Arnold Meurs, omstreeks 1935.

Annie en Diny hebben mama veel jaren in de winkel geholpen

Papa maakte lange dagen, vaak van 's morgens zeven tot 's avonds zeven. Voor de middag ging hij de melk bij de boeren ophalen en direct bij zijn klanten uitventen. De klantenkring woonde in Reusel, Hulsel en Hooge en Lage Mierde. In de namiddag ging hij bij zijn klanten de wekelijkse boodschappen opnemen die later aan huis werden afgeleverd. Woensdag was het kolendag. Dan werden de kolen opgezakt, afgewogen en vaak ook afgeleverd.

Na een aantal jaren kreeg papa hulp van een knecht. De eerste was *Louis van Girtje Krekel* (Heesters) en later zijn broer Marte. Ook Louis Sweijen heeft in de zaak meegeholpen. Alle goederen werden met paard en wagen afgeleverd. Papa had drie wagens om de kolen, de winkelwaar en de melk afzonderlijk te kunnen bezorgen.

Opa als opvoeder

In Reusel werd ons gezin binnen een jaar uitgebreid met een zoontje die de naam Harrie

kreeg. *Harrieke* is maar drie maanden oud mogen worden. Binnen ons gezin was dat een grote klap, vooral voor papa en mama. Gelukkig werd een jaar later mijn zusje Diny al geboren. Twee jaar later, op 15 november 1933, meldde ik me in het gezin aan. Tenslotte werd in 1936 mijn broertje Jan geboren waarna ons gezin met drie dochters en drie zonen, waarvan een overleden, compleet was.

Door de drukke werkzaamheden van mijn ouders kreeg opa een belangrijke rol als opvoeder. Tijdens mijn kleutertijd was hij de 75-jarige leeftijd al gepasseerd. Ondanks die hoge leeftijd paste hij ons op, leerde mij kruipen en lopen en hield de hele dag een oogje in het zeil. Waar later de Meidoorn is gekomen beboerde opa een stukje grond waar groenten en aardappelen werden geteeld. Opa kon wel eens streng zijn maar we konden het goed met hem vinden. Ik herinner me nog dat ik toentertijd één deuntje kon spelen op mijn mondharmonica. Dat deuntje speelde ik regelmatig voor opa. Hij vond dat best leuk.

Met het *Auw Panjoeltje* (Bert Panjoel) uit de Rijpershoek ging hij wel eens wandelen. Dat was z'n enige verzet, de rest van de tijd werd aan zijn kleinkinderen besteed. De laatste twee jaar van zijn leven was hij ziek en moest het bed houden. Op nieuwjaarsdag 1944 is hij overleden. Gelukkig heeft hij de rampspoed van eind september 1944 niet meer hoeven meemaken.

De Straat

Schuin links tegenover ons, op den hoek van de Mierdseweg, stond een boerderijtje

Ouders Bert en Rika Meurs-Bosman, omstreeks 1960.

waarin het gezin van *Schaope Jan* (Dirkx) woonde. Het was 'n echt Kempisch langgeveltype. Daarnaast, recht tegenover ons, woonde het gezin van Péér den Troyer. Een prachtige, zeer oude woning, met een hoog opgaand pannendak. Het deed in de 17de eeuw dienst als pastorie die toen eigendom was van de Witheren van Postel. Rechts van den Troyer stond het huis van het gezin van *Kees Klak* (van Limpt). Rechts van ons woonde het grote gezin van Jan Das. Zijn buurman was *Wotje Blok* (van de Sande). Daarnaast lag de grote moestuin van Babbel van Limpt die den Buitenhof genoemd werd. Links van ons huis stond de smederij, woning annex winkel van *Sméd Schel* (Janus Schellens). Toen hij die liet bouwen, zei *Schaope Jan*: "Gé zult 't nie rukken Sméd, want gé houwt gin geit." *Schaope Jan*, die toch wel een wijs man was, heeft geen gelijk gekregen. Later hebben er zijn zonen Jan en Gerrit voor hun gezinnen de kost verdiend. Jan volgde zijn vader op in de smederij en Gerrit is er z'n bakkerij begonnen.

De Straat was een gemoedelijke volksbuurt. Naast de boerderij van *Schaope Jan* was een kuil met water om te blussen bij een eventuele brand. Daarnaast begon de tuin van Peer den Troyer en voor die tuin lag een grote boomstam die door de oudere jeugd uit de buurt gebruikt werd als zitbank. Toon *Schaop* speelde vaak op zijn accordeon en Piet Klak op de trom. Tijdens zomeravonden ontstond zo een gezellige sfeer waar mijn oudste zussen aan meededen. Wij keken er vanachter het slaapkamerraam ook met plezier naar.

Lagereschooltijd

Tijdens mijn kleutertijd was mijn speelkame-

Bert en Rika Meurs bij hun in september 1944 verwoest huis aan de Molenberg.

Noud en Jan Meurs met de bok die wel eens werd ingespannen voor de bokkenwagen, omstreeks 1945.

raadje Charel van *Girtje* Heesters. Later toen ik op de lagere school van de Reuselse fraters zat werd ik bevriend met Sjef van Veldhoven, Gerrit van *Wotje* van Gompel en Jan *Klet* (van Limpt). In de 2de klas ging ik onder leiding van frater Supplicius bij de zangertjes en in de 4de klas kwam ik bij het jongenskoor. We moesten regelmatig zingen in de Reuselse kerk. In datzelfde jaar werd ik onder pastoor van Mierop en kapelaan Pijnenburg misdienaar. Ik weet nog dat ik van de pastoor een dagmissaal kreeg toen ik 4 jaar misdienaar was. Daar was ik toen heel trots op. Spelen deden wij op straat. Verkeer was er toch niet. Ook voetbalden wij met de jongens van *De Straot* tegen *de LIBA*" (Lensheuvel) en tegen

Het gezin van Bert en Rika Meurs-Bosman tijdens hun zilveren bruiloft en de bruiloft van hun dochter Annie met Louis Sweijen in 1949. Hun kinderen v.l.n.r. Jan, Annie, Diny, Riet en Noud.

Den Toren (Wilhelminalaan). In het laatste jaar werd ik, passend in het tijdsbeeld van toen, door de fraters voorbereid om na de lagere school naar het juvenaat van de fraters in Goirle te gaan om frater te kunnen worden. Of mijn ouders daar zo blij mee waren, weet ik eigenlijk niet.

Oorlog

Mijn eerste herinneringen aan de oorlog waren ronkende Duitse vliegtuigen die in 1940 op pinkstermorgen over de Straat en omgeving vlogen. 's Middags verscheen er op de hoek van de huidige Mierdseweg plotseling een Duitse gevechtswagen. Vanuit die straat werd er op geschoten. Later bleek dat de schutter een enkele Franse soldaat was, op de fiets nog wel. Misschien was dat wel het enige verzet dat de Duitsers in Reusel tegenkwamen op hun doortocht naar België.

Door de voedselschaarste kwam veel winkelwaar op de bon wat veel gedoe en werk met zich meebracht. Klanten moesten voor bijvoorbeeld vleeswaren, textiel, kolen aparte bonnen inleveren die ik samen met mijn broer en zusjes op zondagmiddag op speciale bonvellen moest plakken. Omdat er geen lijm beschikbaar was deden we dat met stijfjel. De bonnen werden ingeleverd bij het distributiekantoor. Papa ontving daarvoor dan waardepapieren waarmee hij bij de grossiers het schaarse winkelwaar in kon kopen.

Tabak was bijna nergens meer verkrijgbaar. Overbuurman Péér den Troyer kweekte toen zelf tabak in zijn grote tuin. Péér was heel technisch en had eigenhandig een machientje gemaakt waarmee hij de eigen kweektabak fijn sneed tot shag. Vermoedelijk heeft hij daaraan zijn bijnaam Péér *den Toebaksnijder* te danken.

Eind augustus 1944, 's morgens om een uur of tien, tijdens een luchtgevecht boven Reusel, wierp een vliegtuig in moeilijkheden z'n reservetank gevuld met honderden liters kerosine af. Als een bom kwam die tank naar beneden en viel heel toevallig, bij Péér den Troyer precies in z'n 5 meter diepe waterput. Wat er met de kerosine gebeurd is weet ik niet, maar daar wist *Kiske Vet* (van Gestel) wel raad mee.

Voordat het water weer drinkbaar was, heeft Peer den Troyer veel emmers moeten weg-gieten.

Noud Meurs samen met zijn klasgenoten tijdens zijn laatste jaar aan het juvenaat van de fraters van Tilburg te Goirle. Noud staat geheel rechts.

Alles verwoest

In september 1944 werden we opgeschrikt door een ontploffing bij de pastorie in de Kerkstraat. Daar was een volle wagen met landmijnen de lucht ingegaan waarbij voerman Toon van den Borne uit Hooge Mierde en de begeleidende Duitse soldaat direct om het leven kwamen. De omgeving veranderde in een ravage. De boerderij van Aoië Kiske (Kees Lavrijsen) werd weggevaagd waarbij zoon Simon het leven verloor. Ook de pastorie had grote schade opgelopen waarbij pastoor van Mierop en kapelaan Pijnenburg gewond raakten. Een paar dagen later braken de gevechten in Reusel uit. Ons gezin bracht de nacht door in de kelder van overbuurman Péér den Troyer. Het was een stevig gebouwde kelder waarin eeuwenoude gewelven waren. Om 6 uur 's morgens werden we door een Duitse soldaat dwingend gesommeerd te vertrekken omdat de omgeving ondermijnd ging worden. Hoewel ons huis toen al drie granaatslagen te verduren had gehad, ging ons moeder toch nog halsoverkop wat spulletjes wegstoppen om ze tegen meer oorlogsgeweld beter te beschermen.

Daar kregen ze twintig minuten tijd voor. Wij liepen de Rijpershoek in tot aan Driek Panjoel. Daar zagen we na een tijdje een Duitse auto rijden, een teken dat er geen mijnen lagen.

Mijn vader en Peer zijn toen een schuilkelder gaan graven in de tuin van den Troyer. Al snel vielen vlakbij de eerste granaten en moesten we daar ook weg. Door sloten, greppels

en bosschages zijn we over de velden en weilanden naar Hulsel gevlucht. Gelukkig konden we terecht bij het gezin van Gielen en Koos Jansen, die een boerderij hadden aan het Vooreind. Bovendien was daar ook al een schuilkelder gegraven. We waren daar nog maar een paar dagen toen Duitse soldaten, die door granaatbeschietingen uit het centrum van Hulsel verjaagd waren, de stal, voorkamer en keuken in beslag namen. Ze begonnen onder de mutserdmijt ook een schuilkelder te graven. Dat was echter geen succes want in die mutserdmijt werd illegaal een varken vetgemest. De mest van het dier droop al snel de schuilkelder van de Duitsers binnen. De geallieerden hadden ook daar al gauw de Duitsers getraceerd

Noud Meurs met aggregaat in 1955 tijdens zijn opleiding aan de kaderschool Simon Stevin te Ede.

Verkeringstijd van Noud Meurs en Martha Goossens, omstreeks 1960.

want er kwamen een aantal granaten neer die duidelijk voor hen bestemd waren. De kok van de Duitsers kwam voor hun vertrek nog zeggen dat hij in de oven nog iets voor ons achtergelaten had. Het beetje brood en vlees wat daar lag was het enige voedsel dat nog in de boerderij aanwezig was.

Waarschijnlijk was het *Sméd Kroon* (Harrie de Kroon) uit Reusel die met zijn gezin in een schuilkelder op de hei tussen Reusel en Hulsel zat, die papa vertelde: "Van jullie huis aan de Straat is niets meer over, helemaal uitgebrand en ingestort." Papa hield dat voor mijn moeder en ons stil, totdat we

Trouwdag van Noud Meurs en Martha Goossens in 1961.

op 3 oktober met de werkelijkheid werden geconfronteerd.

Opnieuw beginnen

In Reusel teruggekeerd zagen we met eigen ogen de verwoesting van ons huis en andere gebouwen in de Straat en omgeving. Verschrikkelijk was dat, vooral voor mijn ouders die bijna al hun bezit verkregen met heel hard werken, kwijt waren. Zelfs onze voorraadbus met spullen en een koffer die we bij de vlucht naar Hulsel in de schuilkelder bij Péér den Troyer hadden achtergelaten was ontvreemd. Ons paard, dat in de wei van Sjef *Sint* (Heesters) stond, lag dodelijk getroffen in de wei met de ezel van Sjef tussen z'n voorbenen. Onze enige bezit was niet veel meer dan de kleren die we aanhadden en de loods met daarin de drie karren.

Bij Frie *Sjol* (Lavrijsen) aan de Rouwenbocht konden mijn ouders 2 kamers betrekken en hadden we weer een dak boven het hoofd. Na de winter kregen we onderdak in het huis van Péér den Troyer en begon onze pa een noodwinkel in de garage van de vertrokken familie van Hoek, op de hoek van de Mierdseweg. Een jaar later verhuisden we alweer. Nu konden we terecht in het huis van Jan de Wert op de hoek Bakkerstraat en Lindestraat

Direct na de bevrijding was er vanuit Tilburg door pastoor Bijnen, die vroeger pastoor in Reusel was, een hulpactie opgestart voor mensen die in Reusel hard getroffen waren door het oorlogsgeweld. Deze goederen werden "eerlijk" verdeeld onder de getroffen gezinnen door de HARK (Hulpactie Rode Kruis) Mijn vader kreeg ook een uitnodiging om wat te komen halen. Zijn spullen stonden klaar: een ijzeren wieg en gereedschap. De wieg gaf hij weg aan iemand die hem wel kon gebruiken en het gereedschap dat bestond uit een oude handzaag en een hamer zonder steel mochten mijn broer en ik hebben. De ingespannen bokkenkar was overbodig.

In 1948 waren de grootse problemen voorbij en konden we trots en blij weer ons herbouwd huis annex winkel aan de Molenberg betrekken. Vrij snel daarna is de melkhandel met paard en wagen overgenomen door Piet van Jan *Heine* (Lauwers). Toen papa in 1960 door een hartinfarct werd getroffen nam mijn broer Jan de zaken over. Mijn

Noud Meurs is in 1962 onderwijzer van deze tweede klas van de St. Jozefschool te Reusel.

ouders gingen in een houten bungalow wonen, die in de tuin was gebouwd. Na verloop van enige jaren deed hij de kolenzaak over aan *Peer Got* (Kerkhofs). De winkel heeft hij doorgezet tot in 1972.

Juvenaat

In 1947 was het zover; ik verliet het ouderlijk huis en ging naar Goirle om daar in het juvenaat van de fraters van Tilburg een opleiding te volgen om frater te kunnen worden. Na vier jaar middelbare school en een jaar kweekschool werd het me duidelijk dat frater worden voor mij niet was weggelegd. Dat ik daar stopte vond mijn moeder wel een beetje jammer, maar in de rest van ons gezin was niemand daar rouwig om, ik zelf het allerminst.

Mijn studie zette ik voort aan de kweekschool van Saint Louis te Oudenbosch, waar ik op 14 juni 1955 mijn onderwijzersdiploma behaalde. Enige jaren later behaalde ik de hoofdkte A en B

Nog geen maand na het behalen van mijn onderwijzersdiploma moest ik in Militaire Dienst. Toen mijn rekrutentijd in Ede erop zat werd ik overgeplaatst naar de Kaderschool Simon Stevin in Ede, Als sergeant werd ik overgeplaatst naar de Generaal Bonskazerne in Grave en een goede maand later naar Bergen op Zoom, waar ik gelegerd was in het Markiezenhof. Als sergeant-telegrafist werd ik in NAVO-verband commandant van

een kleine verbindingseenheid in het Alfa-peloton. Tijdens de maanden in Bergen op Zoom vroeg de aalmoezenier te helpen bij het organiseren van vieringen zoals Kerstmis en Pasen. Ook daar dus weer een beetje misdienaar.

Gezin en werk

Tijdens mijn parate diensttijd in Bergen op Zoom bezocht ik samen met andere militairen regelmatig de plaatselijk dancing Koppennollen. In het voorjaar 1957 viel daar

Meester Noud Meurs met zijn collega's frater Evidius en meester Raas in de zestiger jaren.

Noud Meurs biedt in 1959 namens de leken leraren van de St. Jozefschool aan het hoofd van de school, frater Livinis, een cadeau aan omdat toen de fraters 75 jaar in Reusel waren.

mijn oog op het in mijn ogen aardige meisje, Martha Goossens. De klik was wederzijds want vrij snel daarna kregen we verkering die vier jaar zou duren. Die verre verkering betekende dat ik na mijn afzwaaien elk weekend met bus en trein meer dan 2 uur, heen en terug, moest reizen om bij mijn

vriendin te kunnen zijn. Gelukkig kwam Martha ook af en toe naar Reusel. Na mijn diensttijd was ik in 1957 enkele maanden invalkracht aan de jongensschool te Bladel. Daarna werd ik onderwijzer aan de jongensschool te Lage Mierde. Op 1 januari 1959 werd ik aangesteld aan de Sint Jozefschool te Reusel waar ik, op de 1ste en 4de klas na, in alle klassen les heb gegeven. In 1973 werd ik directeur van de basisschool Plonderijen. Helaas moest ik in 1993, vanwege hartproblemen, op 60-jarige leeftijd stoppen en ging met invaliditeitspensioen.

In 1961 zijn Martha en ik getrouwd. Eerst hebben we 1,5 jaar op kamers gewoond bij Ad en Nellie Antonisse in de Beukenlaan. In 1963 kregen we een huis toegewezen in de Vezelstraat. Daar hebben we 47 jaar gelukkig gewoond. We kregen twee zonen, Ben en Frank. Inmiddels zijn we de trotse opa en oma van Lars en Marlon, kinderen van zoon Ben. Ze volgen allebei een universitaire studie en dat vinden wij prachtig. De Vezelstraat was een gemoedelijke buurt waar de mensen veel met elkaar omgingen en burenhulp vanzelfsprekend was. Wij hadden het daar goed naar de zin. Onze zonen noemden onze buurt wel eens gek-scherend: "De Jordaan van Reusel!"

Jeugdwerk

Jeugd en jeugdwerk hebben altijd mijn

Carnavalsbal van Jomista in zaal de Valk in 1960. Boven v.l.n.r. Heinz Savelsberg, kapelaan Jan van Kessel en Noud Meurs. Voor v.l.n.r. Gerda Megens, Wil Moeskops en Gertie Savelsberg.

belangstelling en steun gehad. Direct na mijn diensttijd was ik 4 jaar voorzitter van de Jonge Middenstand, Jomista genoemd. We organiseerden in 1959 en 1960 de eerste carnavalsbals in de Valk.

In 1963 heb ik Stichting Jeugdbelangen opgericht, samen met Mia Lemmens (*Hoffe Marte*) Wies Wigman, Jan van Dooren, Peter van Klaos van den Borne en kapelaan van Abeele.

12 jaar lang ben ik voorzitter geweest. Wies en Peter stopten al spoedig, maar het bestuur werd aangevuld met enkele leden vanuit de jeugdverenigingen. Met Jan van Buul begon ik in de zomervakantie van 1964 het vakantiewerk. Eerst heel simpel, maar al gauw met een uitgebreid programma. Hiervan heb ik ook 12 jaar de algehele leiding gehad. Om de kas van de stichting te spekken exploiteerden we de snoepkraam op Reusel kermis, waarvoor we het snoepgoed betrokken van een neef van mij uit Didam. Als stichting hebben we nog veel meer activiteiten gehad, maar dat is te veel om allemaal op te noemen.

Parochie

Bij de Reuselse parochie ben ik bijna heel mijn leven betrokken geweest. Het is begonnen met misdienaar en later acoliet in de parochiekerk. In de zeventiger jaren was ik lid van de parochieraad en parochiebestuur. Van 1970 tot 1992 had ik de leiding van de

gezinsviering met Kerstmis en Pasen. Meer dan 10 jaar was ik nauw betrokken bij het samenstellen en voorgeaan van de avondwaken in de parochiekerk.

Vanaf 1993 ben ik lid van het seniorenkoor *Zang en Vriendschap*. Een jaar later werd ik voorzitter en weer een jaar later dirigent. Dat zou ik tijdelijk doen tot we een nieuwe dirigent gevonden hadden. Voorzitter ben ik 12 jaar geweest, maar nog steeds zit ik in het bestuur. Dirigent ben ik nu ook nog steeds. Met een kleine groep uit het koor zingen we elke week de H. Mis van Mariahof.

Noud Meurs neemt afscheid van de Raad van Toezicht van de Rabobank. Hij wordt toegesproken door Peter van den Borne uit Hooge Mierde.

Dirigent Noud Meurs met zijn koor *Zang en Vriendschap* tijdens een korendag in Moergestel, op 15 mei 2013.

De kinderen en kleinkinderen van Noud en Martha Meurs in 2011.

Oude dag

Achttien jaar geleden kreeg Martha de chronische ziekte Parkinson. Vijf jaar geleden verergde de ziekte van Martha. Dat was de reden dat we verhuisden naar een servicewoning in de Kloostertuin. Momenteel heeft Martha 24 uur zorg per dag nodig omdat ze met alles geholpen moet worden. Gelukkig kan ze overdag 4 dagen per week naar de dagopvang in het Verpleeghuis te Bladel en komt de Thuiszorg op gezette tijden aan huis zodat ik ook nog de tijd voor mezelf heb.

Martha en ik kunnen samen nog genieten van de gewone dagelijkse dingen en van het wel en wee van familie, kinderen en kleinkinderen.

In 2011 mochten we ons gouden huwelijksfeest vieren met familie, vrienden en kennissen. We doen ons best ook het diamanten feest te halen, maar dat hebben we niet zelf in handen.

Slot

Noud Meurs is een geboren Reuselnaar die bijna heel zijn leven gewoond en gewerkt heeft in het hart van de Reuselse leefgemeenschap. Dienstbaarheid is de rode draad die hem kenmerkt. Daarbij is en was de kerk een belangrijk thema in zijn leven. Op de lagere school was hij al jarenlang misdienaar en lid van het jongenskoor. Dat werd doorgezet op de internaten waar hij studeerde en tijdens zijn militaire diensttijd. Daarna heeft hij decennialang parochi-

ele activiteiten en bestuursfuncties gehad. Voorts was hij medeoprichter en voorzitter van jeugdwerk zoals Jomista en de Stichting Jeugdbelangen. Behalve lid is hij ook jarenlang voorzitter en dirigent geweest van het ouderkoor Zang en Vriendschap en later tot op de dag van vandaag dirigent tevens lector van het kapelkoortje van Mariahof. Noud heeft zich 24 jaar ingezet voor de Raad van Toezicht van de Rabobank en samen met zijn Martha de organisatie van de collecte van de Hartstichting gedaan. Bovendien was hij collectant voor andere goede doelen. Hoe hij al vele jaren de mantelzorg voor zieke echtgenote vervult verdient alle respect.

De meeste mensen in Reusel zullen Noud toch vooral kennen als meester Meurs van de Sint Jozefschool en later directeur van de Plonderijenschool. Altijd beschikbaar en bezig om de jeugd van Reusel een goede basisopleiding en toekomst te bieden. Die dienstbaarheid voor jeugd, kerk, maatschappij en z'n naasten heeft het leven van Noud gekleurd. Die eigenschap zal hij ongetwijfeld in z'n genen meegekregen hebben van zijn ouders. Daarom stellen we met recht vast dat Noud Meurs, zoon van de in Didam opgegroeide Bert Meurs en zijn vrouw Rika Bosman, een echte Reuselnaar genoemd mag worden.

Het zilveren bruidspaar Noud en Martha Meurs samen met hun kinderen Ben, Frank en schoondochter Monique in 1986.